

het Zwanennest zie ik een wezel al met nestmateriaal bezig. Dat is toch wel vroeg, 14 Maart, en ik blijf even staan om te zien waar die blijven zal. Het is hier rustig, ondanks een drukken weg met twee tramlijnen vlak bij en wandelaars zijn er op dit uur zoo goed als niet.

Terwijl ik naar den wezel kijk, zie ik ook een paar vinken en dan krijg ik bovendien eerst één en onmiddellijk daarop nog een vogeltje in het oog, klein, geelbruin met donkere strepen Een paartje sijsjes? Neen, geen van beide heeft een zwart petje op. Twee vrouwtjes dan? Neen, ook niet, ze gedragen zich heel anders dan sijsjes, zijn òf op den grond òf in de lage struiken en talen niet naar de elzenproppen, ofschoon hier elzen in overvloed staan. Ze zoeken hun voedsel voortdurend op den grond. En ook de kleur is toch anders, komt veel overeen met mijn donkere kanarie thuis, met zijn streeprug. Dan opeens een serie geluidjes, die me onmiddellijk aan de typische klanken van den groenling doen denken en ik herinner me, dat Thijsse daar wat van zegt in het Vogelboekje. Maar ik durf haast nog niet te denken aan de Europeesche kanarie. Nog even maar kan ik het paartje volgen, dat zich in Z.W. richting verwijderd. Dan naar huis en direct Thijsse's artikel gelezen en de overige litteratuur er bij gehaald. De beschrijving klopt volkomen met wat ik zag en er is geen twijfel aan, ik heb, voor de eerste maal, kennis gemaakt met een paartje Europeesche Kanaries.

Na de koffie direct terug met den kijker, maar in den plantsoenrand vind ik ze niet meer. Aan den overkant van den vijver zijn echter groote open tuinen en daar tusschen liggen een paar veldjes braak. En tot mijn groote vreugde tref ik het tweetal daar weer aan, in een ruigen rand met veel onkruid van het vorige jaar en waar het lekker zonnig is. De stompe, korte kegelsnaveltjes, veel kleiner dan bij mijn kooivogeltje, nemen elken nog mogelijken twijfel weg.

Nu full speed op de fiets naar den heer Van Malssen, om een kroongetuige. Die is vandaag helaas in Amsterdam, maar ik laat een boodschap achter voor morgen. Dinsdagmorgen direct na 't ontbijt ben ik weer ter plaatse, maar vind niets en als Van Malssen, J. P. Bouma en ik 's middags tusschen 2 en 3 uur de heele omgeving afzoeken, is onze moeite ook tevergeefs. De vogeltjes zijn waarschijnlijk door de tuinen van Zorgvliet verder gaan zwerven. Intusschen heb ik in „Het Vaderland” de vogelvrienden gewaarschuwd en nu hoop ik maar, dat iemand ze een dezer dagen nog eens zal ontmoeten.

Het spreekt vanzelf, dat we hier met een rondzwervend paartje te doen hebben. Maar wie weet! Den weg naar het Westen hebben ze nu al vast gevonden en er is hier geschikt terrein genoeg om te broeden. Opletten is dus de boodschap.

Den Haag, 18 Maart 1927.

W. TOLMA.

Stichting „het Utrechtsche Landschap”. — Op initiatief van den heer Dr. H. Th. 's Jacob, Commissaris der Koningin in de Provincie Utrecht, zijn eenigen tijd geleden in het Gebouw van het Provinciaal-Bestuur aldaar eenige heeren in Commissie bijéén gekomen om te bespreken, welke maatregelen behooren te worden genomen teneinde zooveel mogelijk het behoud van het Landschapsschoon te bevorderen. Na een uitvoerige bespreking is besloten tot het in het leven roepen van een stichting, welke ten doel zal hebben het bevorderen van het behoud van het natuur- en landschapsschoon der Provincie Utrecht.

Onder natuur- en landschapsschoon verstaat de Stichting al datgene, wat tot de aantrekkelijkheid van het landschapsbeeld bijdraagt, waartoe mede kunnen worden gerekend de merkwaardigheden op het gebied der natuur-historie en voortbrengselen van menschelijke werkzaamheid, welke door hun vorm, ligging of ouderdom de waarde van het landschapsbeeld verhoogen.

De Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland te Amsterdam, die op bovengenoemde vergadering vertegenwoordigd was, verklaarde zich bereid bedoelde Stichting in het leven te roepen; op haar verzoek verleende Notaris J. P. Smits te Amsterdam zijn welwillende medewerking en op 9 Maart j.l. werd de stichtingsacte verleden.

De Stichting is genaamd:

„Het Utrechtsch Landschap” en is gevestigd te Utrecht.

Bij het in werking treden der Stichting zal het Bestuur uit de navolgende heeren bestaan: Dr. H. Th. 's Jacob, Commissaris der Koningin in de Provincie Utrecht te Utrecht.

H. van Andel, Lid van Gedeputeerde Staten der Provincie Utrecht te de Bildt. W. K. H. Anten, Afdelingchef bij het Provinciaal-Bestuur van en te Utrecht. W. H. de Beaufort, Voorzitter van het Provinciaal Utrechtsch Comité voor behoud van natuurschoon te Maarn. E. D. van Dissel, Directeur van het Staatsboschbeheer te Utrecht. Dr. J. C. Graaf van Randwijck, Burgemeester der Gemeente Amersfoort, Voorzitter van de Afdeling „Utrecht” van de Nederlandsche Vereeniging van Gemeenten te Amersfoort. Mr. P. G. van Tienhoven, Voorzitter van de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland te Amsterdam. Dr. J. J. de Waal Malefyt, Wethouder der Gemeente Utrecht.

De Europeesche kanarie te Zutten. — Het artikel van Dr. Thijsse in de Maart-aflevering van D. L. N. over de Eur. kanarie is voor mij een aanleiding tot het mededeelen van eenige waarnemingen. Mijn eerste aantekening, die betrekking heeft op de kanarie dateert van 30 April 1924 en staat dik onderstreept in m'n dagboek. In die tijd ging ik dikwijls na school of 's morgens vroeg even naar de begraafplaats, eenige minuten buiten de stad, om vogelwaarnemingen te doen. Iedereen die Zutten's Prot kerkhof kent, zal moeten toegeven dat het er voor vogels zeer aantrekkelijk uitziet, al is de omvang betrekkelijk klein, en al wordt het goed onderhouden. Een grachtje met treurwilgen en een haag van hooge beuken, forsche kastanjes, ratelpopulieren en sparren grenzen het als een paradijs van de overige wereld af, terwijl de onderbeplanting langs de rand, boschjes, palmpjes en heesters volop nestgelegenheid bieden voor vogels als lijsters, kneuen, groenvinken, heggemusshies en zoo meer.

Op dien laatsten Aprildag dan, werd boven in een hooge populier een liedje gelispeld, zoo eigenaardig dat het van een onbekende vreemdeling zijn moest. Het beschrijven durf ik niet, maar in de marge van Kleinschmidt's „Singvögel der Heimat”, teekende ik aan, dat het overeenkomt met het nonchalante refreintje van het gezang van de Grauwe gors, en ook eenigszins deed denken aan het onregelmatige loopje van een Boerenzwaluwenliedje uit de verte.

De volgende dagen inspekteerde ik geregeld de boomen van de begraafplaats en kon vaststellen, dat het kostbare kleinood er nog was, ja dat er zelfs een tweede was bijgekomen. Het bescheiden liedje was niet van de lucht en de 5e Mei viel 't me op dat de slanke vogeltjes elkaar gingen najagen, en van boom tot boom vlogen. Zou het een paartje zijn?

Het bleef bij een vermoeden. Of er een nest gemaakt werd kon ik niet konstateeren, alleen merkte ik dat het enthousiasme tot zingen verflauwde en ten slotte slechts af en toe een fragmentarisch liedje te vernemen was.

De laatste aantekening maakte ik de 12e Juni, want door omstandigheden moest ik de waarnemingen afbreken. Later in 't seizoen heb ik geen kanaries meer gezien. 1925 bracht me niets en 1926 evenmin.

Op 27 Mei '26 klonk me het bekende liedje in de ooren vanuit een hooge spar, in een tuin aan den steilen weg langs hôtel „de la Poste” in Gulpen.

Utrecht.

G. F. MAKINK, biol. stud.

Opmerking naar aanleiding van eene lezing met films, gehouden door Prof. Dr. J. Thienemann uit Rossiten op 19 Maart 1927, des avonds 8 uur, in het Gebouw van de Burgerwacht, Singel 548 te Amsterdam.

Op Zaterdagavond 19 Maart 1927 hield Prof. Dr. J. Thienemann uit Rossiten, in het Gebouw van de Burgerwacht, Singel te Amsterdam eene lezing met films over het vogelleven in de Kurische Nehrung. Deze lezing betrof niet uitsluitend het vogelleven, doch het is juist naar aanleiding hiervan, dat ik (ook namens enkele andere toehoorders welke bij die lezing tegenwoordig waren) een en ander wenschte op te merken.

Hoewel ik natuurlijk niet bevoegd ben te oordeelen over de zeer verdienstelijke wijze, waarop Prof. Dr. Thienemann de wetenschap heeft bevorderd, meen ik niettemin dat het goed kan zijn een blijk van misnoegen te geven over de *manier* van *toelichten* van enkele gedeelten der films, welke Prof. Dr. Thieneman ons te zien gaf.

Het is niet tegen de *films* dus, dat ik protesteer. Maar ik wilde het gevoel van weersin